

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 17/08/2025.

PHẬT HỌC THƯỜNG THỨC

Bài 166: Phật là một vị thầy tốt nhất

Chúng ta phải nhận biết rõ rằng chỉ có giáo huấn của Phật mới có thể giúp con người ngay trong cuộc đời vượt qua mọi khổ đau và vượt thoát được sanh tử. Đây là điều chắc chắn nhưng có những người học Phật nhiều năm lại tin theo tà ma ngoại đạo. Phật thì rời xa tất cả mọi danh vọng lợi dưỡng, còn tà ma ngoại đạo thì luôn chìm đắm trong danh vọng lợi dưỡng.

Người tu học Phật luôn phải lấy giới làm Thầy, lấy khổ làm Thầy, tuyệt đối tuân thủ theo chuẩn mực để sống. Làm sai giới luật và chuẩn mực là điều không thể chấp nhận. Tuy nhiên, ở thế gian có người vượt qua chuẩn mực nhưng vẫn được nhiều người cung kính. Thế gian gọi đây là: “*Đồng thanh tương ứng, đồng khí tương cầu*” hay “*nguru tâm nguru, mã tâm mã*”.

Họ đang ở hình thái này nhưng làm sai và bị khiển trách thì ngay lập tức, họ từ bỏ tất cả coi như mình không còn bị ràng buộc và chuyển sang một hình thái mới. Họ tưởng rằng thay đổi lột xác như vậy là có thể thay đổi được tội nghiệp của mình sao? Chừng nào đại chúng xá tội thì chừng đó tội mới hết. Cũng như người bị pháp luật truy nã, kẻ cả trốn đi đâu, có thay hình đổi dạng thì tội vẫn còn, đến khi chết rồi thì tội danh trên thế gian mới không còn liên quan. Tuy nhiên, sau khi chết, họ không thoát được luật nhân quả!

Sẽ không có chuyện, phạm tội chỗ này, thay đổi hình tướng đến ở chỗ khác thì sẽ trở thành một người tự tại, chẳng phạm tội đó nữa. Trên Kinh Hoa Nghiêm Phật nói: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” – Học để làm thầy người, làm để làm ra mô phạm cho người, chứ không phải làm người mù mờ, làm người thiếu hiểu biết, chỉ biết tăng bốc bản thân.

Hòa Thượng nói Phật là một vị Thầy tốt nhất mà chúng ta nên học tập, vậy chúng ta có nghe theo vị Thầy này không hay vẫn nghe theo vị Thầy ngũ dục “*Tài Sắc Danh Thù*”? Bản thân tôi rất xấu hổ vì mỗi ngày, tâm vẫn diễn ra như vậy. Ngày nào tâm cũng khởi lên một chút danh, một chút lợi! Đây là sự thật! Chúng ta biết Phật là vị Thầy tốt nhất giúp chúng ta tự tại an vui đời này và đời sau giải thoát nhưng chúng ta vẫn để đó, ngày ngày, chúng ta vẫn y giáo phụng hành đối với “*Tài Sắc Danh Thù*”.

Tôi vẫn tự phản tỉnh, tự nói với chính mình rằng bản thân đã sanh tử luân hồi nhiều đời nhiều kiếp rồi mà vẫn chưa sợ thì đời này cứ tiếp tục luân hồi cho đáng kiếp. Chưa cảm thấy sợ thì tiếp tục nếm thêm vòng sanh tử, chưa kể là sẽ phải trải qua bao nhiêu đời kiếp nữa để có được thân người và để gặp được Phật pháp.

Chúng ta chưa cần phải làm việc gì lớn lao, ngày ngày cứ thành thật niệm Phật, ngày ngày nỗ lực làm lợi ích chúng sanh là được rồi. Không cần phải làm đến trưởng hay phó trưởng, hay phải thống trị một vùng một miền hay một tông phái. Những thứ đó chỉ chướng ngại và khiến chúng ta thêm ảo danh ảo vọng, chẳng giúp ích gì cho sự giải thoát.

Con tôi hôm qua rất ngạc nhiên khi thấy tôi đi tặng đèn led cho mọi người. Ngoài việc ngày ngày tặng rau sạch cho họ, tôi nói với con rằng đèn led cũng là mình nghĩ ra, nghĩ ra cách để tặng quà cho họ. Đây là mỗi niệm “*vì chúng sanh mà lo nghĩ*”. Khi chúng ta nghĩ được cách cho đi thì chúng ta đã mở được buồng tim, đã trở thành người giàu có, sẽ không còn tâm cảnh tư lợi xâm chiếm nữa. Ngày ngày từ sáng đến chiều đều nghĩ đến việc cho đi thì chúng ta sẽ sống thoải mái.

Mở được tâm cho đi không phụ thuộc vào người có nhiều tiền hay người có ít tiền. Riêng ngày hôm qua, từ sáng đến chiều, tôi nỗ lực làm nhiều việc lợi ích cho cộng đồng, cho xã hội. Đây chính là ngày ngày nghe lời Hòa Thượng: Cố gắng niệm Phật là chánh tu và trợ tu là khởi tâm động niệm vì tất cả chúng sanh mà lo nghĩ.

Vài buổi nữa tôi sẽ tham dự pháp hội, vai trò chính của tôi là phục vụ chúng sanh. Làm thế nào giúp ích được mọi người thì đó mới là chính. Tôi mong muốn nói vài lời mà Hòa Thượng từng chỉ dạy tại pháp hội nhưng thời gian không có nhiều. Ý định của tôi lúc này là đến để cúng dường nên tôi dự định sẽ tặng rau và đậu phụ sạch. Tôi đến để kết duyên, đến để cho mọi người thấy là mình vẫn niệm Phật.

Phật dạy chúng ta: “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” tức là luôn làm mô phạm cho chúng sanh. Như vậy, chỉ cần người khác thấy tôi suốt 30 năm qua tôi vẫn học pháp của Hòa Thượng, 30 năm qua tôi vẫn niệm Phật là được rồi. Việc này chắc chắn sẽ khiến họ nghĩ rằng: “*Phải có chỗ tốt lắm thì mới có người dành cả đời chỉ nghe pháp của Hòa Thượng và chỉ niệm Phật như thế!*”

Vừa rồi có một nhóm người đến gặp tôi không phải là cần cầu pháp của Hòa Thượng mà là để xem mặt mũi tôi thế nào. Tôi thết đãi họ một bữa cơm và năm lần bảy lượt họ rút hầu bao cúng dường nhưng tôi hoàn toàn từ chối. Đúng là con người xen tạp đến mức độ nếu bản thân không định tĩnh thì sẽ bị quay cuồng với họ.

Những người như thế, cho dù gặp Phật A Di Đà đi chăng nữa thì cũng nói với Ngài rằng: “*Phật ơi! Lúc này con đang bận lắm! Con chưa vãng sanh được đâu!*” Bởi thế Hòa Thượng mới nói: “*Chúng sanh ngày nay hư tình giả ý, đừng tin vào họ, mà phải*

tin vào tự tánh của chính mình”. Tự tánh của chính mình và Phật Bồ Tát đều thuần tịnh thuần thiện còn chúng sanh thì hư tình giả ý.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa từng nói theo một vị Thầy tốt thì chúng ta sẽ dễ đi, còn theo hai vị Thầy là hai con đường, ba vị Thầy là ta đang đứng ở ngã ba, bốn vị Thầy là ở ngã tư rồi. Nếu mà một lúc đồng thời đi theo mấy vị Thầy thì bạn sẽ không biết đi đường nào. Cuối cùng bạn sẽ đi đến đường nào?”** Nếu đứng ở ngã tư đường và hỏi đường đi thì người chỉ đường sẽ hỏi chúng ta muốn đi về đâu? Nếu chúng ta nói rằng chưa biết đi về đâu thì câu trả lời sẽ là: **“Nếu chưa biết đi về đâu thì đi đường nào cũng được!”**.

Nếu chúng ta nói mình một lòng một dạ về Tây Phương Cực Lạc vậy thì hãy một lòng một dạ theo một vị Thầy để về đó, còn nếu đường nào cũng đi thì chúng ta sẽ đi về đâu? Nếu muốn về Cực Lạc thì tập trung để về thế giới này, buông bỏ mọi phiền toái ở thế gian. Tuy nhiên, chúng ta ngày nay vẫn cứ đắm chấp mọi thứ ở thế gian như danh cũng thích, lợi cũng thích, sắc cũng thích, ăn cũng thích, ngủ cũng thích.

Có một lần tôi đi chia sẻ ở một đạo tràng chuyên niệm Phật, tuy nhiên, họ nói rằng họ tinh chuyên nhưng thật ra họ đang gạt mình gạt người, Đông Tây Nam Bắc, nơi nào họ cũng đi. Cả đạo tràng, ai cũng nói là muốn vãng sanh về Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Sau đó tôi có nói với họ là muốn vãng sanh thì phải buông bỏ **“Tài Sắc Danh Thù”**, ảo danh ảo vọng, tự tư tự lợi, tham sân si mạn. Nếu những ai có tâm cảnh này mà vãng sanh thì chắc là Thế giới Tây Phương Cực Lạc sẽ loạn. Thật ra tôi đi chia sẻ ở đâu, tôi cũng cho rằng lần đó là lần sau cùng.

Hôm trước, sau khi tôi gặp nhóm những người đến để xem mặt mũi tôi ra sao, tôi đã nói với họ rằng: **“Tôi chẳng tiếp ai đâu, mọi người đã đến đây rồi thì tôi không thể từ chối!”** Ý của tôi muốn nói rằng vì họ không thật tâm tu hành, không phải là người bạn tốt để giúp mình trên con đường giải thoát. Gặp nhau đây, coi như một giấc mộng đẹp, không thật. Ở thế gian, nếu được hỏi, thì nhiều người có lẽ sẽ trả lời là đến bây giờ, họ cũng chưa biết mình sẽ đi về đâu! Tâm cảnh này không phải ai khác, coi chừng có chúng ta ở trong đó!.

Hòa Thượng nói: **“Con người hiện tại vì sao tu học không có lực? Là bởi vì thứ gì họ cũng nghe! Đầu óc chúng ta bị loạn, bị mơ hồ, thấy thứ gì cũng tốt hết. Người nghe pháp như vậy thì không cách gì nắm được cương lĩnh Thánh học. Thế rồi, thời gian quý báu dần dần tiêu hao. Ba năm rồi năm năm vẫn không đạt được thọ dụng của Phật pháp nên biến ra giải đãi.”**

Hôm trước có người hỏi tôi rằng sao tôi không dịch Liễu Phàm Tứ Huấn. Tôi trả lời rằng khi giảng Kinh Vô Lượng Thọ, Hòa Thượng đã dùng Liễu Phàm Tứ Huấn và Cảm Ứng Thiên để chú giải và ngược lại, khi Ngài giảng Liễu Phàm Tứ Huấn và Cảm Ứng Thiên thì Ngài lại lấy Kinh Vô Lượng Thọ để chú giải cho hai bộ sách này, vậy

thì, chỉ cần nghe bộ Kinh Vô Lượng Thọ là đã đầy đủ rồi. Đã từ lâu tôi không gõ được máy tính nên tôi không thể phiên dịch được.

Người học Phật chúng ta có một hiện tượng là khi nghe giảng Kinh, thấy một bộ Kinh nào đó được nhắc đến thì chúng ta thường muốn tìm hiểu bộ Kinh được nhắc đến đó. Chúng ta phải nhớ rằng: “*Viên nhân thuyết pháp, vô pháp bất viên*” – Một người tròn đầy viên mãn mà nói pháp thì pháp nào cũng tròn đầy viên mãn. Cũng vậy, tất cả Phật pháp mà Hòa Thượng giảng, pháp nào cũng tròn đầy. Chúng ta nghe pháp mà chưa hiểu thì chớ ngại là ở chính chúng ta chứ không phải chớ ngại nơi pháp. Một khi chúng ta khơi thông được rồi thì lúc đó chúng ta sẽ hiểu rất rõ.

Cho nên có người hỏi tôi rằng nên nghe pháp gì? Tôi liền nói với họ rằng nên nghe tất cả pháp mà Hòa Thượng giảng bởi pháp nào Ngài nói ra cũng đều tròn đầy, viên mãn. Chúng ta thường dùng tâm phân biệt, vọng tưởng, chấp trước nghe pháp nên thấy pháp này hay, pháp này không hay. Vậy thì một vị thuyết pháp mà lúc nói ra hay, lúc nói ra không hay vậy thì pháp mà vị ấy giảng chưa viên mãn. Tôi chưa từng đọc sách Liễu Phàm Tứ Huấn nhưng tôi có thể nói hết cương lĩnh tu hành của Viên Liễu Phàm và cách ông cải tạo vận mệnh. Vì sao? Vì Hòa Thượng đã nói rất nhiều lần khi giảng Kinh Vô Lượng Thọ.

Hòa Thượng chỉ dạy rằng người học Phật mà tiêu tốn thời gian để nghe đủ thứ thì không nắm được cương lĩnh tu hành, không đạt được thọ dụng của Phật pháp nên sẽ biến ra giải đãi, không còn hiểu học nữa. Lời chỉ dạy này của Hòa Thượng thật đúng với tâm cảnh của chúng ta. Tôi bây giờ mỗi ngày trước khi đi ngủ, luôn đặt chuông báo thức vì sợ trễ giờ. Dù rằng đã lâu tôi không còn trễ giờ nhưng tôi vẫn rất cẩn trọng vì tôi xem trọng việc đúng giờ. Đúng giờ mở camera, đúng giờ lễ Phật, đúng giờ mở sách. Mọi thứ phải đúng giờ! Bản thân tôi không phải là người ham học nên tôi phải xây dựng cho mình một tiêu chuẩn như vậy để bắt buộc mình.

Hòa Thượng nói: “***Một người đơn thuần rất dễ dạy bảo nhưng muốn học được tốt thì phải gặp được một vị Thầy tốt. Nếu không có một vị Thầy tốt thì làm sao chúng ta tìm được cương lĩnh để khế nhập.***” Có nhiều người cả đời tu học nhưng không tìm ra được cương lĩnh nên cứ chạy lòng vòng Đông Tây, không biết tu thế nào cho đúng. Có người hỏi tôi rằng sao Thầy làm gì cũng có lợi ích hết vậy? Tôi trả lời rằng cần phải thành tâm thành ý, cần miệt mài mà làm chứ không làm qua loa, cầu thả. Trong Phật pháp gọi là đáo bỉ ngạn, tức là làm đạt đến viên mãn nhất chứ không làm nửa vời.

Ví dụ, khi tặng một lò đậu phụ thì tôi phải hỏi về nguồn điện, nguồn thoát nước, địa điểm có đủ rộng để đặt lò không? Cũng vậy, khi phóng sanh, Hòa Thượng dạy chúng ta phải biết hoàn cảnh sống mà mình sắp thả con cá. Có người vớt cá từ trong ao thả xuống sông Hồng khiến cá trong ao gặp nước sông chảy xiết nên dạt hết sang hai bên bờ. Thế là những người đánh cá đem thuyền bè đến vớt khi nào hết mới thôi.

Hòa Thượng nói rằng rất hiếm người ngày nay làm ra chuẩn mực đúng chánh pháp. Trên Kinh Phật nói, thời kỳ Mạt pháp, tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng. Tà sư chính là hình ảnh, lời nói, cách làm sai lầm dẫn dắt con người đến với Sát Đạo Dâm. Bảng quảng cáo cũng dẫn đến Sát Đạo Dâm ví dụ quảng cáo một chiếc máy cũng phải gắn với hình ảnh một người nữ. Đây chính là tà sư, là dẫn dắt người khởi lên tà tư tà niệm. Hòa Thượng nói: ***“Nơi nơi đều là như vậy! Điều này gây khó khăn cho việc học Phật của chúng ta. Cho nên chúng ta muốn gặp một vị Thầy tốt rất là khó. Chân thật là khả ngộ bất khả cầu! Thế nào là một vị Thầy tốt? Trong Phật pháp, Phật là một vị thầy tôn kính.”***

Mọi nơi, ai cũng đều truy cầu danh vọng, kể cả những người chúng ta cho rằng họ có đạo cao đức trọng, vậy thì, có phải là không có chỗ để nương về không? Muốn gặp một vị Thầy tốt thì chúng ta phải có lương duyên, phước đức, thiện căn tốt. Bản thân tôi trước đây không biết Hòa Thượng Tịnh Không là ai. Nhưng nhân duyên là tôi đã không từ chối lời mời đi dạy học của Sư bà.

Lúc ấy, tôi rất khó khăn, tiền đóng học cho con còn không có, vậy mà khi bản thân còn nhiều tư lợi, tôi đã vượt lên để khẳng định chắc chắn rằng: ***“Sư bà yên tâm! con có tiền hay không có tiền đều dạy y như vậy!”*** Tôi đã nói như thế khi Sư bà bảo rằng sẽ không có tiền trả cho tôi. Nhận lời của Sư bà nên mỗi buổi học, tôi phải lái xe từ thành phố Hồ Chí Minh đi Vũng Tàu để lên lớp, mỗi lần đi là 80km tiền xăng là 100.000 đồng – một khoản tiền kha khá thời điểm cách đây 20 năm. Nhờ vậy mà tôi gặp được pháp của Hòa Thượng.

Một thời gian dạy học ở đây, Sư Bà thỉnh được một công-ten-nơ sách. Điều lạ lùng là sổ kinh đĩa, băng sách đó đã lưu kho 10 năm không ai nhận. Sư bà đã xin về dưới hình thức là rác xin tiêu hủy do lưu kho lâu năm. Trong con-ten-nơ đó có các đĩa giảng của Hòa Thượng, đặc biệt là bộ Tinh Hoa Phật Học Vấn Đáp. Tôi nghe và cảm nhận rằng vị Hòa Thượng này giảng một cách đặc biệt lạ. Nếu Sư bà không xin thùng công-ten-nơ đó về thì tôi không có cơ hội gặp pháp của Hòa Thượng. Và nếu tôi từ chối Sư bà vì dạy không có tiền thì cũng không thể gặp được pháp của Hòa Thượng. Thật đúng là gặp được Thầy chỉ là khả ngộ mà không khả cầu. Do đó, chúng ta tu hành thì phải chỉnh sửa lại tâm của mình, phải quay về với sự chân thật mà làm việc, mà đối nhân xử thế tiếp vật. Chân thật sẽ cảm thông trên với mười phương chư Phật, dưới với tất cả chúng sanh.

Hòa Thượng nói: ***“Phật, Bồ Tát, Thanh Văn đều là những lão sư tốt. Họ đều là những người chứng quả, tri kiến của họ không có kém khuyết, không có sai lầm. Còn những người chưa chứng quả thì tri kiến của họ ít nhiều vẫn là có vấn đề. Phật đích thực là một vị Thầy tốt, trí tuệ của Ngài rất cao, có một phương tiện giáo học vô cùng khéo léo viên mãn. Một vị Thầy tốt như vậy chân thật rất là khó gặp. Chúng ta chỉ học với Phật, chỉ học tập theo Phật.”***

“Phật tuy không còn ở thế gian nhưng pháp thân, xá lợi của Phật vẫn còn ở thế gian. Có Phật pháp ở ngay trước mặt chúng ta thì cũng như có Phật ở ngay trước mặt vậy. Chúng ta y theo phương pháp trên Kinh điển mà tu hành, vậy thì, như chúng ta đang trực tiếp nghe lời giáo huấn của Phật không hề khác.”

Hòa Thượng khẳng định Phật là một vị thầy tốt khó gặp là ý muốn nói với chúng ta rằng chúng ta nếu đã được gặp rồi thì phải hết sức trân trọng. Trong Tứ Y Pháp của nhà Phật có “*Y pháp bất y nhân*”, nghĩa là nếu chúng ta nương vào người thì họ có thể nói pháp sai nhưng nếu nương vào Phật pháp thì ai nói Phật pháp đúng thì chúng ta nên nghe.

Pháp thân xá lợi của Phật chính là Kinh A Di Đà, Kinh Vô Lượng Thọ. Đây là dành cho những người tu Tịnh Độ. Tất cả Kinh Phật đã nói đều là pháp thân xá lợi của Ngài. Quan trọng nhất là chúng ta phải y theo lời dạy của Phật mà làm theo thì ngay cuộc đời này có được hạnh phúc an vui. Còn chúng ta nghe lời mà không làm theo thì không được thọ dụng.

Nếu không nghe lời Phật dạy mà nghe theo tập khí phiền não của mình thì sẽ khổ đau, không tự tại, không an vui. Tuy nhiên, vì nghiệp chướng nặng nề, chúng ta lại vẫn đang nghe theo một cách ngoan ngoãn ông thầy “*năm dục sáu trần*”. Đến khi phiền não, khổ đau te tua rồi thì mới đi tìm Phật, lúc này thời gian không còn kịp./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!